

БОРБА®

Стефанъ Стамболовъ – политикъ, държавникъ, дипломатъ, присъстващъ въ националната паметъ като възрожденски поборникъ. Апостолъ на българския централенъ революционенъ комитетъ въ Букурещъ. Водачъ на Старозагорското възстание презъ 1885 г. Пръвъ апостолъ на Търновския революционенъ окръгъ.

Следъ Освобождението той се бори противъ несправедливитѣ решения на Берлинския договоръ, който разкъсва Санстефанска България. Носителъ на новитѣ либерални идеи, които обхващатъ Европа.

Въ 1885 г. председателятъ на Народното събрание Стефанъ Стамболовъ, за да участва въ Сръбско-българската война, захвърля парламентарнитѣ папки и облича войнишкия шинелъ. Следъ две години той разгръща политическия си талантъ като министъръ-председателъ на България отъ 20 августъ 1887 до 17 май 1894 г.

Решителната и желѣзна воля му дава възможность да поведе борба за цѣлостно развитие на страната, модер-

низирайки я – въ стопанско, политическо, административно и културно отношение. Като министъръ-председателъ Стамболовъ води борба за външнополитическа независимостъ на България. Виждайки империалистическитѣ домогвания на Русия, скъсва отношенията съ нея – търси дипломатическа опора отъ Англия и Австро-Унгария, безъ да се обвързва съ тѣхъ. Съ тѣзи свои дѣйствия той поставя на първо мѣсто българскитѣ национални интереси.

Пада посеченъ отъ платени убийци въ центъра на София около година следъ оставката му като министъръ-председателъ.

Стефанъ Стамболовъ – една личность, трибунъ и патриотъ, чието име ще остане образецъ за поколѣнцията като символъ за служба на народъ и Родина.

БОРБА

В манастира

Един завет оставили са нам дедите

*В сумрака тежка порта свети
от блясъка на бронз и мед
и лек ветрец, досуц в куплети,
си пее песнички безчет.*

*Крайпътен ствол на стара бука
пришпорва клони в чуден бяг.
Чешма до него си бълбука
край корена му стар и як.*

*А вътре в двора сред алеи
томи се горска тишина.
Озонен мирис на повеи
се носи в тази китнина.*

*Клепало само нявга бие,
събира богомолци тук.
А зиме – вълк ли ще извие
и клон строшен от старий бук?*

*Кандилце свети, не – блещука
едва-едва сред храма стар,
дарява блясъка си тука
и тръпне целият олтар.*

*В иконите очите светят
с отправен взор и... още как?
В безмълвна строгост – не портрети,
а живи сякаш те са пак.*

*Отколе старите зографи
сновяха в тоз балкански юг,
ведно със миряни, еснафи,
Завет оставиха ни тук.*

*Велик Завет на свойта вяра,
дошъл от техните деди,
преминал нашата отмяра,
та дните бързи да гради.*

*Деца, пазете си Завета
на стародавните ни дни!
И нека, нека таз щафета
грядущето да наследя!*

Георги Бютюнев

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
P.O. Box 46250, Chicago, Ill. 60646

Д-ръ **Иванъ Дочевъ** — основателъ
+ Д-ръ **Георги Паприковъ** — редакторъ

Редактура комитетъ

Година 53, брой 2

Книжка сто петдесетъ и втора

Мартъ 2004

Търновската конституция

Първата българска конституция е приета преди 125 години отъ Учредителното народно събрание, свикано на 10 февруари 1879 г. в старопрестолния градъ Велико Търново. Съ нея българската държава утвърди своето юридическо съществуване. Тя не само закрепи новитѣ отношения въ обществото, възникнали въ резултатъ на Руско-турската война, но и набеяза пътя на тѣхното развитие въ новоосвободената българска държава.

Въ Търновската конституция сж залегнали принципи на новитѣ за това време — основни политически права и свободи на гражданитѣ (свобода на словото и печата, на събранията, на сдружаванията, на парламентаренъ контролъ, министерска отговорностъ и др.).

Чрезъ провъзгласяване отъ ТК на тѣзи принципи бѣха положени основитѣ на парламентарно-демократичната система на държавно управление, която доказа въ времето своята непреходностъ. Тя спомогна българското общество отъ изостанало, принудено да живѣе столѣтия въ феодална деспотична зависимостъ на потисничество въ турската империя, бързо да се

приобщи къмъ Европейскитѣ правно-политически и икономически стандарти. Това стана възможно, защото Търновската конституция създаде и утвърди цѣлостна теория за държавното устройство, което бележи последнитѣ постижения на конституционната доктрина и практика. Тази теория и практика намѣри изразъ въ ТК, въдворила такъвъ правовъ редъ, който гарантира господството на закона, балансирайки го съ отговорността на тѣзи, в чиито рѣце е поставено управлението. Единството въ раздѣлността на властитѣ, отъ една страна, и тѣхната автономностъ за действие, отъ друга. Не биха могли да функциониратъ нормално, ако законодателитѣ на Третата българска държава съ политическа мъдростъ не бѣха опредѣлили и конституционно утвърдили начинитѣ за взаименъ контролъ, които да изключватъ злоупотреби отъ една или друга отъ властитѣ. Необходимото за парламентарно управление сътрудничество между органитѣ на законодателната, изпълнителната и съдебната властъ намѣри изразъ въ идеята “властта да спира властта”, за да се преодолѣе борбата за

